

Cerība

Elders Stīvens E. Snovs
no Septiņdesmito prezidija

Mūsu ģimene uzauga tuksnešainā plakankalnē Jūtas dienvidu daļā. Lietus tur līst reti un cilvēki ļoti cer, ka būs pietiekami daudz lietus, lai izturētu kārtējās vasaras karstumu. Toreiz un arī tagad mēs cerējām uz lietu, mēs lūdzām, lai lītu lietus, un izmisuma brīžos mēs gavējām, lai lītu lietus.

Tur var dzirdēt stāstu par vectēvu, kurš kopā ar savu piecus gadus veco mazdēlu gāja pastaigāties pa pilsētu. Galu galā viņi iegāja nelielā pārtikas preču veikalā galvenās ielas malā, lai padzertos aukstu limonādi. Kāda automašīna no cita štata piebrauca pie veikala un tās vadītājs piegāja pie vectēva. Norādot uz mazu mākonī debesīs, svešinieks jautāja: „Vai tu domā, ka līs?”

„Es tiešām ceru, ka jā,” atbildēja vecais vīrs, „ja ne manis dēļ, tad zēna dēļ. Es esmu redzējis lietu līstam arī agrāk.”

Cerība ir emocijas, kas bagātina mūsu ikdienas dzīvi. Tā tiek definēta kā „sajūta, ka notikumi izvērtīsies par labu”. Kad mums ir cerība, mēs „skatāmies nākotnē ar vēlēšanos un saprātīgu pašāvēību” (dictionary.reference.com/browse/hope). Tādēļ cerība atnes noteiktu mierinošu ietekmi mūsu dzīvē, kad mēs ar pašāvēību sagaidām nākotnes notikumus.

Dažreiz mēs ceram uz lietām, uz kurām mums ir maza ietekme vai tās vispār nav. Mēs ceram uz labiem laika apstākļiem. Mēs ceram uz agru pavasari. Mēs ceram, ka mūsu iemīļotākā sporta komanda uzvarēs Pasaules čempionātā, iegūs Superkausu vai uzvarēs Pasaules sērijā.

Šādas cerības padara mūsu dzīvi interesantu un bieži vien var novest pie neparastas, pat mānīcīgas uzvedības. Piemēram, mans sievas tēvs ir kaislīgs sporta līdzjutējs, taču viņš ir pārliecināts, ja viņš *nescatīsies* savas iemīļotākās basketbola komandas spēli televīzijā, tai būs lielākas izredzes uzvarēt. Kad man bija 12 gadu, es uzstāju, ka man jāvālkā viens un tas pats nemazgātu zeķu pāris uz katru Jauniešu līgas beisbola spēli ar cerību, ka mana komanda uzvarēs. Mana māte man lika tās glabāt uz lieveņa mājas aizmugurē.

Citos gadījumos mūsu cerības var novest pie sapņiem, kas savukārt mūs var iedvesmot un novest pie rīcības. Ja mums ir cerība labāk mācīties skolā, šo cerību var realizēt ar aizrautīgu studēšanu un uzpūšanās. Ja mums ir cerība spēlēt uzvarētāju komandā, šī cerība var piepildīties neatlaidīgos treniņos, aizrautībā, komandas darbā un, galu galā, noved pie panākumiem.

Rodžers Benisters studēja medicīnu kādā Anglijas koledžā un viņam bija godkārtīga cerība. Viņš vēlējās būt pirmais cilvēks, kurš spētu noskriet jūdzi (1,6 km) ātrāk par četrām minūtēm. 20. gadsimta pirmajā pusē vieglatlētikas entuziasti bieži vien nepacietīgi gaidīja to dienu, kad četru minūšu barjera jūdzes skrējienā tiks pārspēta. Gadu gaitā daudzi izcili skrējēji bija pietuvojušies šai robežai, taču tā joprojām palika nepārspēta. Benisters veltīja sevi izaicinošai treniņu programmai cerībā īstenot savu mērķi — uzstādīt jaunu pasaules rekordu. Daži sporta mīļotāji sāka šaubīties, vai četru minūšu barjeru vispār var pārvarēt. Tā sauktie eksperti sāka pat izvirzīt hipotēzes, ka cilvēka ķermenis fizioloģiski nespēja skriet tik ātri šo garo distanci. Kādā mākoņainā dienā, 1954. gada 6. maijā, Rodžera Benistera lielā cerība tika īstenota! Viņš šķērsoja finiša taisni 3 minūtēs un 59,4 sekundēs, uzstādot jaunu pasaules rekordu. Viņa cerība pārvarēt

četrus minūšu jūdzes skrējiena barjeru kļuva par sapni, kas tika sasniegts ar treniņiem, smagu darbu un veltīšanos.

Cerība var iedvesmot sapņu rašanos un pamudināt mūs īstenot šos sapņus. Tomēr cerība pati par sevi nedod panākumus. Daudzas godājamās cerības ir palikušas nepiepildītas, līdzīgi nelaimei nolemtam kuģim, kurš uzskrējis uz labu nodomu un slinkuma rifiem.

Kā vecākiem, mūsu lielākās cerības saistās ar mūsu bērniem. Mēs ceram, ka viņi izaugs, lai dzīvotu atbildīgu un taisnīgu dzīvi. Šādas cerības var vienkārši izzust, ja mēs neesam labi paraugi. Cerība pati par sevi nenozīmē, ka mūsu bērni izaugs par taisnīgiem cilvēkiem. Mums jāpavada laiks ar viņiem ģimenes mājvakaros un vērtīgos ģimenes pasākumos. Mums jāpavada laiks ar viņiem Svētie Raksti, un jāpavada laiks ar viņiem svarīgi evaņģēlija principi. Vienīgi tad ir iespējams, ka mūsu dziļākās cerības tiks īstenotas.

Mēs nekad nevaram pieļaut, ka cerību aizstāj izmisums. Apustulis Pāvils rakstīja, ka mums ir „jāar cerībā” (1. korintiešiem 9:10). Cerības pielietošana bagātina mūsu dzīvi un palīdz mums raudzīties nākotnē. Vai nu mēs aram laukus, lai sagatavotu tos stādīšanai, vai laužamies cauri dzīvei, ir nepieciešams, lai mums — Pēdējo dienu svētajiem — būtu cerība.

Jēzus Kristus evaņģēlijā cerība ir Viņa sekotāju vēlme iegūt mūžīgo glābšanu caur Glābēja veikto Izpirkšanu.

Šī patiesi ir tā cerība, kurai jābūt mums visiem. Tā padara mūs atšķirīgus no pārējās pasaules. Pēteris pamācīja agrīnos Kristus sekotājus „[būt] arvien [gataviem] aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos” (1. Pētera 3:15).

Mūsu cerība Izpirkšanā dod mums spēku saskatīt mūžīgo perspektīvu. Šāda perspektīva ļauj mums skatīties tālāk par pašreizējo brīdi — uz nākotnes mūžībām. Mums nevajag iekļūt sabiedrības nepastāvīgo cerību un šauru ierobežojumu lamatās. Mēs esam brīvi, lai priecātos par nākotnes celestiālo godību, būdami saistīti ar savām ģimenēm un mīļajiem.

Evaņģēlijā cerība ir gandrīz vienmēr saistīta ar ticību un žēlsirdību. Prezidents Dīters F. Uhtdorfs ir mācījis:

„Cerība ir trīskāju ķebļa viena kāja, kopā ar ticību un žēlsirdību. Šīs trīs stabilizē mūsu dzīvi, neskatoties uz nelīdzenajām virsmām, ar kurām mēs dažreiz varam saskarties” („Cerības bezgalīgais spēks”, *Liahona*, 2008. g. nov., 21. lpp.).

Mormona Grāmatas pēdējā nodaļā Moronijs rakstīja:

„Tādēļ ir jābūt ticībai; un, ja ir jābūt ticībai, tad ir jābūt arī cerībai; un, ja ir jābūt cerībai, ir jābūt arī žēlsirdībai.

Un, ja vien jums nav žēlsirdības, jūs nekādi nevarat tapt izglābti Dieva valstībā; jūs arī nevarat tapt izglābti Dieva valstībā, ja jums nav ticības, nedz arī, ja jums nav cerības” (Moronija 10:20–21).

Elders Rasels M. Nelsons ir mācījis: „*Ticība* sakņojas Jēzū Kristū. *Cerība* pamatojas uz Izpirkšanu. *Žēlsirdība* izpaužas „tīrajā Kristus mīlestībā”. Šīs trīs īpašības ir savijušās kā kabeļa dzīslas, un tās ne vienmēr var skaidri nošķirt. Kopā tās kļūst par mūsu vienojošo saiti ar celestiālo valstību” („A More Excellent Hope”, *Ensign*, 1997. g. februāris, 61. lpp.).

Kad Nefijs sava pieraksta nobeigumā pravietoja par Jēzu Kristu, viņš rakstīja:

„Tāpēc jums ir jāvirzās uz priekšu ar nelokāmību Kristū, esot ar pilnīgu cerības spožumu un ar mīlestību uz Dievu un uz visiem cilvēkiem” (2. Nefija 31:20).

Šis „pilnīgais cerības spožums”, par ko runā Nefijs, ir cerība uz Izpirkšanu, mūžīgu glābšanu, kas ir iespējama, pateicoties mūsu Glābēja upurim. Šī cerība ir vadījusi vīriešus un sievietes cauri gadsimtiem uz brīnišķīgiem darbiem. Senie apustuļi ceļoja pa pasauli un liecināja par Viņu un galu galā atdeva savas dzīvības, kalpojot Viņam.

Šajā atklāšanā daudzi agrīnie Baznīcas locekļi atstāja savas mājas, viņu sirdīm esot pilnām ar cerību un ticību, kad viņi ceļoja uz rietumiem pāri Lielajiem līdzenumiem uz Soltleika ieleju.

1851. gadā Mērija Mureja Mērdoka pievienojās Baznīcai Skotijā, būdama 67 gadus veca atraitne. Viņas augums bija tikai 1,2 metri un svars — nepilns 41 kilograms, taču viņa bija dzemdējusi astoņus bērnus, seši nodzīvoja līdz briedumam. Viņas mazā auguma dēļ viņas bērni un mazbērni mīļi sauca viņu par „mazo vecmāmiņu”.

Viņas dēls Džons Mērdoks un viņa sieva arī pievienojās Baznīcai un kopā ar saviem diviem mazajiem bērniem 1852. gadā devās uz Jūtu. Neskatoties uz grūtībām, pēc četriem gadiem Džons nosūtīja savai mātei nepieciešamos līdzekļus, lai viņa varētu pievienoties ģimenei Soltleiksītijā. Ar cerību, kas bija daudz lielāka par viņas mazo augumu, Mērija uzsāka grūto ceļojumu uz rietumiem, uz Jūtu, 73 gadu vecumā.

Pēc droša ceļojuma pāri Atlantijas okeānam viņa galu galā pievienojās neveiksmīgajai Martina rokasratiņu grupai. 28. jūlijā šie rokasratiņu pionieri sāka savu ceļojumu uz rietumiem. Šīs grupas piedzīvotās ciešanas ir labi zināmas. No 576 grupas dalībniekiem gandrīz viena ceturtdaļa nomira, pirms viņi sasniedza Jūtu. Būtu aizgājuši bojā vēl vairāk svēto, ja prezidents Brigams Jangs nebūtu noorganizējis glābšanas komandu ar kravas ratiem un materiāliem, lai atrastu grūtajā stāvoklī nonākušos un ieputinātos svētos.

Mērija Mērdoka nomira 1856. gada 2. oktobrī netālu no *Chimney Rock*, Nebraskā. Tur viņa padevās ceļojuma nogurumam, aukstumam un grūtībām. Viņas vārais ķermenis vienkārši nevarēja izturēt tās fiziskās grūtības, ar kurām sastapās svētie. Viņai guļot un esot tuvu nāvei, viņas domas kavējās pie savas ģimenes Jūtā. Šīs uzticīgās pionieru sievietes pēdējie vārdi bija: „Pasakiet Džonam, ka es nomiru ar savu seju pret Ciānu.” (Skat. Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34., 39., 54., 77., 94.–97., 103., 112.–113., 115. lpp.)

Mērija Mureja Mērdoka ir daudzu agrīno pionieru, kuri veica drošsirdīgo ceļojumu uz rietumiem, cerības un ticības paraugs. Šodienas garīgie ceļojumi prasa ne mazāk cerības un ticības kā agrīno pionieru ceļojumi. Mūsu problēmas var atšķirties, taču cīņa ir tikpat liela.

Mana lūgšana ir, lai mūsu cerības vestu pie mūsu taisnīgo sapņu piepildīšanas. Es it īpaši lūdzu, lai mūsu cerība uz Izpirkšanu stiprinātu mūsu ticību un žēlsirdību un dotu mums savas nākotnes dzīves mūžīgo perspektīvu. Kaut mums visiem būtu šis pilnīgais cerības spožums, es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.